teine teise koormat, ja nönda täitke Kristuse käsku.“ Möllemad mötlesid nende sönnade peale, mis nad enne jo, ja isseärranes nüüd kirriku te peal ollid räkinud. Anna südda tahtis arraks minna, agga wahwastas ennast ruttu jälle ja panni holega öppetaja sönnu tähhele. Kui nad könnelöppul teine teisele kät andsid ja endid teine teise pole pöranud, watas Willem ni kindla ning tössise näuga Anna silmi, et ta sest ärratundis: ta töestab sedda taggа, mis ta kirriku tulles olli lubbanud.

Siin kihhelkonnas olli se känna pruuk, et pruutparile altari ees pühha piibli-ramat kasa anti; ka Willem omma abbikasaga said sedda kallimat andi.

5.

Pissut näddalaid pärrast sedda seisis ka körtsmik selle samma altari ees. Ta emma olli temmale rikkaste tüttardest naese otsinud; se olli üks waikne, örn agga tössine naesterahwas. Temma issa olli üks ahne rikkas, kes omma tüttart wäggise panni körtsmikule minnema, et rahha kossiks rahha. Tüttar ei tohtinud wastu panna.

6.

Kasik ja ta abbikasa ellasid ühhemelelist ellu. Kui tisler kärme tö järrel öhtule läks, seadis Anna

köik targaste, et ta omma keddust ellu mehhe meleşt armsaks ja löbbusaks wöiks tehha. — Nasta pärrast kinkis Jummal neile ühhe lapsukese, kedda Willemiks ristitati. Emma kirjutas kingitud Piibli kane peale lapse nimme ja sündimise ning ristimise päva.

Lapsukese läbbi olli Annal weel palju kergem meest maja pole hoida. Kui ta öhtu tuppa tulli ja ta naene poisikest ta süllesse panni, kes ta wastu naeratades käsi sirrutas, siis mötles issa weel wähhem wällise föbruse peale. Agga temma endised föbrad püüdsid igga wisi tedda enneste selsi sada. Kui heaga ei aitnud, siis hakkasid tedda pilkama ja föimama „naese narriks“, agga ka se ei mödunud, sest Kasik olli wait ja hoidis ennast neist emale.

Mittu korda töusis Kasiku süddames, körtsist mödaminnes, wina himmu, agga ta mötles omma töutuse peale ja läks sealt möda.

Teine kord tulli kinsaja penemalt: „ma polle terwe, sutäis wina olleks mulle rohhuks!“ „Armas Willem“, kostis naene, „mötle omma töutuse peale. Ma teen sulle soja jomaaega, mis sulle wist weel parrem on, kui se pettis wiin.“

Annal jäi öigus, sest soe jomaaeg aitas kohhe, ja mees olli römus, et ta polnud omma töutuse üllastunud.

Eesti rahwa Kalender 1871 lk 26